

บทที่ 5

ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในสังคม

จากมรณทัศน์ของฝ่ายเสรีนิยมที่เห็นว่า การค้าประเวณีไม่ควรถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดทางจริยธรรม เพราะเป็นการกระทำที่เป็นเรื่องส่วนตัวที่บุคคลควรมีเสรีภาพในการกระทำนั้น อดจะต้องไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆขึ้นกับบุคคลอื่น ดังที่ดักลาสถึงงานบทที่ผ่านมา ได้ปรากฏว่ามีผู้ไม่เห็นด้วยกับข้ออ้างนี้ อดที่กลุ่มสตรีนิยมได้โต้แย้งว่า การค้าประเวณีนั้นมิใช่การกระทำอันเป็นเรื่องส่วนตัวอย่างแท้จริง แต่การค้าประเวณีเป็น "อาการ" อย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงสังคมที่ไม่มีความเท่าเทียมกันทางเพศซึ่งหมายถึงสังคมโดยทั่วไปที่ถือว่าชายเป็นใหญ่

งานบทนี้ผู้เขียนมีความประสงค์ที่จะทำการวิเคราะห์ถึงเหตุผลที่ใช้อย่างที่ การค้าประเวณีควรจะถูกกำจัดให้หมดไปจากสังคม และจะพิจารณาว่าจากเหตุผลดังกล่าว สามารถจะนำมาตัดสินว่า การค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรมได้หรือไม่

สถาบันแห่งการกดขี่ทางเพศ

(Institution of Sexual Oppression)

เราคงจะเคยได้ยินข้ออ้างที่ว่า ความยากจนหรือแรงกดดันทางเศรษฐกิจ (economic coercion) เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดการค้าประเวณีขึ้น กล่าวคือ การค้าประเวณีมักจะเป็นอาชีพที่หารายได้ดีกว่าและรวดเร็วกว่าอาชีพอื่นๆ สำหรับบุคคลที่มีระดับการศึกษาที่ไม่สูงมากนักและอยู่ในวัยที่

วกล้เคียงกัน แต่ถ้าเราจะย้อนกลับมาพิจารณาถึงวงจรของการทำธุรกิจค้าขาย
ซึ่งประกอบไปด้วย

- 1) ความต้องการต่อตัวสินค้า (Demand)
- 2) การจัดหาสินค้าเพื่อป้อนตลาด (Supply)

เราจะเห็นว่าการอ้างถึงแรงกดดันทางเศรษฐกิจว่าเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดมี
การค้าประเวณีขึ้นเป็นการทำให้เหตุผลที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากยังไม่สามารถที่จะ
อธิบายได้ว่าเหตุใดจึงเกิดมีความต้องการต่อตัวสินค้าหรือบริการนั้น ถึงแม้
ว่าจะอธิบายในส่วนของ การเสนอบริการได้ ปัญหาในส่วนของความต้องการ
ต่อบริการทางเพศซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการค้าประเวณีขึ้นนั้น
อาจตอบได้ว่าความต้องการดังกล่าวเกิดขึ้นจากแรงขับทางเพศ (Sex Drive)
ซึ่งเกิดขึ้นตามธรรมชาติ ทั้งนี้ถ้าจะเปรียบเทียบความต้องการทางเพศกับความ
ต้องการอาหารของมนุษย์ซึ่งก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติทั้ง 2 ประการ ใน
เมื่อการซื้ออาหารเพื่อบริโภคไม่ถือว่าเป็นความผิด การซื้อบริการทางเพศก็ไม่
ควรจะเป็นสิ่งที่ผิดเช่นเดียวกัน ในทางกลับกัน ในเมื่อการขายอาหารไม่ถือ
ว่าเป็นการกระทำที่ผิด การขายบริการทางเพศก็ไม่ควรจะเป็นสิ่งที่ผิดเช่นกัน
อย่างไรก็ตาม การอ้างว่าความต้องการที่จะซื้อบริการทางเพศเกิดจากแรงขับ
ทางเพศตามธรรมชาตินั้น มิได้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปอย่าง เป็นเอกฉันท์ กลุ่ม
สตรีนิยมได้เสนอข้อโต้แย้งขึ้นว่า ความต้องการที่จะซื้อบริการทางเพศ อด
เฉพาะการที่ผู้ชายเป็นฝ่ายซื้อบริการและผู้หญิงเป็นฝ่ายขายบริการ ซึ่งเป็นกรณี
ที่เกิดขึ้นเป็นส่วนใหญ่ในการค้าประเวณีนั้น เกิดขึ้นเพราะความต้องการที่จะ
แสดงให้เห็นว่า เพศชายเป็นฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่าเพศหญิง ในเรื่องนี้
แคโรล เพทแมน เชื่อว่า การค้าประเวณีเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเหนือ
กว่าทางเพศของเพศชายที่มีต่อเพศหญิง การสนองตอบต่อความต้องการทาง
เพศนั้นมาชจุดสำคัญที่ทำให้ผู้ชายใช้บริการของหญิงโสเภณี เพราะความต้อง
การทางเพศนั้นสามารถปลดปล่อยหรือระงับได้ด้วยวิธีอื่น อด เพทแมนได้ทำ
เหตุผลว่า "ในบางครั้งไม่ว่าคนเราจะทำอะไรก็ไม่สามารถที่จะทำให้ได้มา
ซึ่งอาหารและเครื่องดื่ม แต่ทุกคนจะต้องมีวิธีการที่จะค้นหาการปลดปล่อยทาง

เพศได้รวดเร็วยากนัก"¹ นอกจากนั้น เพทแมนเห็นว่า

ผู้ชายสามารถหาผู้ที่将有ความสัมพันธ์ทางเพศด้วยนอกเหนือไปจากภรรยาของตนเองได้ รวดเร็วกว่าจำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ . . . อย่างไรก็ตาม มีสถาบันหนึ่งซึ่งทำให้ผู้ชายทุกคนเกิดความมั่นใจในความเป็นผู้ที่เหนือกว่าของตนเอง การค้าประเวณีคือการยอมรับอย่างเปิดเผยของสาธารณะถึงความเป็นผู้ที่มือนานาจทางเพศที่เหนือกว่าของผู้ชาย²

ด้วยเหตุนี้ เพทแมนคิดว่าจุดประสงค์ของการใช้บริการทางเพศจากโสเภณีก็คือ ความต้องการที่จะแสดงว่าตนมือนานาจทางเพศที่เหนือกว่าผู้หญิง ทั้งนี้จากการอ้างของเบนจามินและมาสเตอร์ว่า "ร้อยละ 75 ของผู้ให้บริการทางเพศจากหญิงโสเภณีเป็นผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว"³ จะเป็นข้อมูลที่ไร้สนับสนุนข้ออ้างของสตรีนิยมในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี

การกล่าวว่าการค้าประเวณีเป็นสัญญาที่สร้างขึ้นโดยอิสระและเป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ที่ยุติธรรมนั้น เป็นการมองข้ามปัญหาในเรื่องความเสมอภาคทางเพศ ซึ่งถ้าจะพิจารณาให้ดีก็จะพบว่า โสเภณีส่วนมากแล้วจะเป็นเพศหญิง และผู้ให้บริการจะเป็นเพศชาย ถึงแม้การค้าประเวณีจะสามารถทำได้ทั้งเพศหญิงและชาย แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ขณะนี้ เราจะเห็นว่างานสังคมระดับเดียวกัน ส่วนมากแล้วผู้ชายเป็นฝ่ายที่มีหน้าที่การงานรวมทั้งรายได้ที่ดีกว่าผู้หญิง ดังนั้น รายได้จากการค้าประเวณีจึงสามารถที่จะจูงใจให้

¹ Carole Pateman, "Defending Prostitution : Charges against Ericsson," Ethics 93 (April 1983) : 563

² Ibid., p.564

³ Harry Benjamin and R.E.L. Master, Prostitution and Morality (New York : Julian Press, 1964), chapter 6

ผู้หญิงเป็นฝ่ายขายมากกว่าที่จะเป็นฝ่ายซื้อบริการ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า การค้าประเวณีนั้น เกิดจากสภาพสังคมที่ผู้ชายเป็นฝ่ายที่มีโอกาสดีกว่าและมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง

นอกจากนี้ แอลิสัน แจกเกอร์ ซึ่งเห็นว่า การค้าประเวณีเป็นปัญหาอย่างหนึ่ง และเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในสังคมระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ได้กล่าวถึงความเสียเปรียบของผู้หญิงในการค้าประเวณีประการหนึ่งว่า ผู้ที่จะต้องรับภาระในการถูกประณามจากสังคมถึงความชั่วในการเป็นโสเภณีคือเพศหญิงเท่านั้น ถึงแม้จะเป็นการประณามที่มีต่อโสเภณีชาย ก็จะเป็นการกล่าวหาในทางอ้อมที่ว่า ผู้ชายคนนั้นกำลังสวมบทบาทการกระทำของผู้หญิง ในเรื่องนี้ แจกเกอร์ ได้อ้างถึง แนวคิดของสตรีนิยมหัวรุนแรง (Radical Feminists) ว่า

ลูกค้าของผู้ที่ถูกเรียกว่าโสเภณีชายก็ยังคงเป็นผู้ชาย และการสบประมาทที่จะมีต่อโสเภณีที่เป็นชายนี้ ก็คือการกล่าวหาว่า เขาถูกบังคับให้สมมุติว่า ตัวเองกำลังกระทำตามบทบาทของผู้หญิง นั่นคือเขากำลังถูกทำให้กลายเป็นเพศหญิง⁴ ซึ่งในกรณีนี้จะเห็นได้ว่า บทบาทของการเป็นโสเภณีนั้นถูกจำกัดว่า จะต้องเป็นของเพศหญิง ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าการค้าประเวณีจะถูกประณามจากสังคมว่าเป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรมด้วยเหตุผลใดก็ตาม และการกล่าวหาอันจะมีความสมเหตุสมผลหรือไม่ ไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับกลุ่มสตรีนิยม แต่จากกรณีที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น แสดงให้เห็นถึงปัญหาอย่างหนึ่งที่กลุ่มสตรีนิยมให้ความสำคัญซึ่งก็คือ ความเสียเปรียบของเพศหญิงที่ปรากฏอยู่ในสังคมปัจจุบัน จากการพิจารณาโดยข้ามพ้นในแง่เรื่องการค้าทางเพศ ความผิดของการค้าประเวณี

⁴ Alison Jaggar, "Prostitution" in The Philosophy of Sex, ed. Alan Soble (New Orleans : Little Field, Adam & Co., 1980), p.362

ก็คือ การสะท้อนให้เห็นภาพของเพศหญิงที่ด้อยกว่าและต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของเพศชาย ซึ่งก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันทางเพศจันานสังคม

ผู้กระทำความผิดและผู้เสียหายในการค้าประเวณี

จากการที่ เอริกสัน อ้างว่า การค้าประเวณีจะไม่มีวันหมดไปจากสังคมของมนุษย์ที่ความไม่สมบูรณ์ปรากฏอยู่ทุกหนทุกแห่ง และจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป ด้วยเหตุที่ว่า การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ซึ่งการเกิดและการดำรงอยู่ของเฝ้าพันธุ์ของมนุษย์ก็เป็นเพราะแรงกระตุ้นทางเพศ (Sexual Urge) ที่มนุษย์มีอยู่⁵ เพทแมนเห็นว่า ถึงแม้แรงกระตุ้นทางเพศ จะเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ แต่การขาย "บริการทางเพศ" ครอบคลุมเป็นสินค้าชนิดหนึ่งในตลาดทุนนิยม ไม่สามารถจะทอนลงมาเป็นการแสดงออกถึงลักษณะทางชีววิทยา และธรรมชาติของร่างกายได้ การเปรียบเทียบการจัดการกับแรงกระตุ้นทางเพศโดยใช้การค้าประเวณี กับ สิ่งที่จะมาใช้ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ หรือการโต้แย้งจากข้อเท็จจริงที่ว่า "เราต้องการอาหาร ดังนั้น มันจึงควรจะเป็นสิ่งที่สามารถหามาได้" มาสู่การอ้างว่า ความปรารถนาทางเพศเป็นเรื่องพื้นฐานเป็นธรรมชาติ และเป็นการถูกบังคับเช่นเดียวกับความรู้สึกอยากอาหาร เป็นการเปรียบเทียบและเป็นข้อโต้แย้งที่ไม่ฉลาดเลย⁶

⁵ Carole Pateman, "Defending Prostitution : Charges against Ericsson", p.563 citing Lars O. Ericsson "Charges against Prostitution : An Attempt at a Philosophical Assessment, p.337

⁶ Ibid.

เนื่องจาก อาหาร เครื่องดื่ม และที่อยู่อาศัยนั้นเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ถ้าปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้ว มนุษย์ก็ไม่สามารถที่จะมีชีวิตอยู่ได้ แต่ในกรณีของการปลดปล่อยความต้องการทางเพศนั้น เพทแมนกล่าวว่า ยังไม่เคยมีใครตายเพราะความต้องการดังกล่าว และนี่คือความแตกต่างระหว่างความต้องการอาหารและสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ กับ ความต้องการในเรื่องเพศ ซึ่งไม่สามารถจะนำมาเปรียบเทียบกันได้

ในเรื่องนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า ถึงแม้จะไม่มีใครตายเพราะความต้องการที่จะปลดปล่อยความรู้สึกทางเพศ (Sexual Release) ด้วยเหตุที่มนุษย์สามารถที่จะหาทางออกในเรื่องนี้ได้ด้วยตนเอง แต่ความต้องการนั้นก็อาจก่อให้เกิดผลเสียบางประการได้ กล่าวคือ การที่บางคนไม่สามารถปลดปล่อยความต้องการทางเพศในรูปแบบที่ตนต้องการ จะทำให้เกิดความกดดันในเรื่องเพศ ซึ่งความซับซ้อนของอารมณ์ที่ถูกกดคั้นนี้ มีแนวโน้มที่อาจนำไปสู่การก่ออาชญากรรมคือ การข่มขืนได้ เช่นเดียวกับการกระทำผิดในเรื่องการลักทรัพย์ที่เกิดจากความต้องการอาหารซึ่งผู้กระทำผิดเป็นคนยากจนไม่สามารถที่จะหาซื้ออาหารได้ ฉะนั้น ไม่ว่าจะ เป็นความต้องการอาหารหรือความต้องการทางเพศ ก็อาจก่อให้เกิดการกระทำผิดขึ้นได้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ การมีอยู่ของรสเพศก็ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่มีประโยชน์ต่อสังคม โดยการเป็นที่ระบายนหรือปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ อาจมีผลช่วยลดอาชญากรรมในสังคมลงได้ ในเรื่องนี้ ทั้งเซนต์ออกัสติน และเซนต์โทมัส อโควนัส มีความเห็นพ้องกันว่า การค้าประเวณีเป็นความชั่วร้ายที่จำเป็นต้องมีอยู่ (Necessary Evil) โดยที่ เซนต์โทมัส อโควนัส เห็นว่า ถึงแม้การค้าประเวณีจะเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย แต่ก็จะต้องถือว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายที่จำเป็นต้องมีอยู่ อดัมได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

การค้าประเวณีเหมือนกับโทษระบายนสิ่งโสโครกที่อยู่บนพระราชวัง ซึ่งถ้าเรากำจัดโทษระบายนสิ่งโสโครกนี้ไปเสีย บนพระราชวังก็จะเกิดมลภาวะจากสิ่งโสโครกเหล่านั้น⁷

อย่างไรก็ตาม จากแนวคิดของกลุ่มสตรีนิยม การค้าประเวณีจัดว่าเป็นการข่มขืนในรูปแบบหนึ่ง กล่าวคือ เป็นการข่มขืนโดยมีสถานะทางเศรษฐกิจเป็นตัวบังคับ (Economic Coercion) ซึ่งผู้มีอำนาจทางเศรษฐกิจโดยส่วนใหญ่นั้นจะเป็นเพศชาย ดังนั้น การที่ผู้ชายจ่ายเงินซื้อบริการทางเพศจากหญิงโสเภณี ก็เท่ากับเป็นการข่มขืนโดยใช้อำนาจทางการเงินเป็นตัวบังคับด้วยเหตุนี้ ข้ออ้างที่ว่า การค้าประเวณีเป็นอาชญากรรมที่ไร้เหยื่อ (Victimless Crime) จึงไม่น่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง โดยที่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ที่ได้รับความเสียหายหรือตกเป็นเหยื่อของการกระทำนี้ก็คือ ตัวโสเภณีและผู้หญิงทุกคนในสังคม จากการที่โสเภณีเป็นฝ่ายที่ถูกแสวงหาประโยชน์ (exploit) และ ลดคุณค่า (degrade) ลงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ แสดงให้เห็นถึงความเหนือกว่าของเพศชายที่มีต่อเพศหญิง ทำให้ภาพพจน์ของผู้หญิงในสังคมโดยรวมตกต่ำลงไปด้วย ในเรื่องนี้ แจ็กเกอร์ กล่าวว่า

กลุ่มสตรีนิยมหัวรุนแรงได้ปฏิเสธข้อโต้แย้งของฝ่ายเสรีนิยมที่เห็นว่า การค้าประเวณีเป็นอาชญากรรมที่ไร้เหยื่อ โดยผู้ที่ตกเป็นเหยื่อก็คือ ผู้หญิงทุกคน โดยเฉพาะตัวโสเภณีเอง ซึ่งจะต้องถูกตัดขาดจากสังคม ถูกลดคุณค่า และถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ชายทุกคนที่ได้รับประโยชน์จากการค้าประเวณี ไม่ว่าโดยตรง หรือทางอ้อม⁸

ในเรื่องนี้ ผู้เขียนเห็นว่า ตัวโสเภณีคือผู้ตกเป็นเหยื่อในการกระทำนี้ ก็จะต้องถือว่าโสเภณีไม่ใช่ผู้กระทำผิด เพราะผู้ถูกข่มขืนยอมไม่ใช่ว่าผู้ผิด แต่ผู้ที่กระทำผิดก็คือ ผู้ข่มขืน เมื่อเป็นเช่นนี้ การออกกฎหมายเอาผิดเกี่ยวกับ

⁷ Abraham A. Sion, Prostitution and the Law (London : Faber and Faber, 1977), p.14 citing St. Thomas Aquinas Opuscula, XVI (enumeration of Paris edn of 75, IV)

⁸ Alison Jaggar, "Prostitution", p.360

การค้าประเวณีก็ควรจะลงโทษเฉพาะผู้ซื้อบริการจากโสเภณีเท่านั้น แต่ถ้าจะย้อนกลับไปพิจารณาข้ออ้างที่ว่า การค้าประเวณีเป็นอาการอย่างหนึ่งของสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่ ดังที่ ซารา แอน เคทช์ม ได้กล่าวไว้ว่า

การที่ผู้หญิงเติบโตและใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่ มันเป็นการลำบากที่จะทำให้พวกเธอคิดว่าตนเอง เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีสติปัญญา และสามารถที่จะพัฒนาตนเอง และการสูญเสียความรู้สึกยกย่องตัวเองเช่นนี้ ทำให้เธอสามารถที่จะทำงานเช่น การค้าประเวณีได้ ถึงแม้จะไม่มีแรงบังคับทางเศรษฐกิจเป็นสาเหตุก็ตาม⁹

เราจะเห็นว่า ความคิดของการค้าประเวณีจะตกอยู่กับระบบของสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่ และถ้าเป็นความคิดที่ระบบของสังคมแล้ว เราจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร

ถึงแม้ว่า การค้าประเวณีจะไม่มีแรงบังคับทางเศรษฐกิจโดยตรงดังที่ เคทช์ม ได้กล่าวไว้ แต่การผูกขาดทางเศรษฐกิจของเพศชาย ซึ่งกล่าวได้ว่า เป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในสังคมมาเป็นเวลาช้านาน ทำให้ผู้หญิงรู้สึกว่ ตนเองมิได้มีค่าในสังคมเท่าเทียมกับผู้ชาย ในการเรียกร้องให้สังคมมีความเสมอภาคทางเพศ สิ่งที่ถูกสตรีนิยมต้องการก็คือ การยกเลิกการผูกขาดทางเศรษฐกิจของเพศชาย พร้อมกับการที่ผู้ชายจะไม่มองเห็นผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ แจกเกอร์ ได้เสนอว่า

ความเท่าเทียมกันทางเพศจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อสังคมไม่มีการแบ่งแยกในเรื่องเพศ. . . การปฏิบัติต่อผู้หญิงจะต้องกระทำในฐานะที่เธอเป็นมนุษย์

⁹ Alan Soble, "An Introduction to the Philosophy of Sex," in The Philosophy of Sex, ed. Alan Soble (Littlefield ; Adams & Co., 1980), p.41
citing Sara Ann Ketchum

คนหนึ่งที่ทำเท่าเทียมกันกับมนุษย์คนอื่นๆ อดยไม่สนใจว่าเธอเป็นเพศใด¹⁰
และในส่วนของ การค้าประเวณี ชูชาน บราวน์มิลเลอร์ เสนอว่า

การค้าประเวณีจะไม่มีวันหมดไปจนกว่าผู้ชายจะเห็นว่า ผู้หญิงก็เป็น
มนุษย์ที่มีความเท่าเทียมกันกับตน ในขณะเดียวกัน ผู้ชายจะไม่มีทางเห็นว่า
ผู้หญิงมีความเท่าเทียมกับตน ถ้าปรากฏว่า การค้าประเวณียังคงมีอยู่ ดังนั้น
จึงมีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการทั้งสองประการนี้ไปพร้อมๆกัน¹¹

ผู้เขียนคิดว่า เหตุที่ต้องเป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่า การร่วมมือกัน
ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง อดยการที่ผู้ชายจะต้องยอมรับว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่มี
ความเท่าเทียมกันกับตนเอง และจะต้องยกเลิกการกระทำที่แสดงถึงการกดขี่
เพศหญิง ในส่วนของผู้หญิงก็จะต้องเลิกประกอบอาชีพค้าประเวณี ถ้าทั้ง 2 ฝ่าย
สามารถทำได้เช่นนี้แล้ว ก็จะทำให้ประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดีและรวดเร็ว
กว่าที่จะเป็นความพยายามของผู้หญิงแต่เพียงฝ่ายเดียว เมื่อไม่มีทั้งความต้องการ
และการสนองตอบ ก็จะทำให้การค้าประเวณีหมดไปจากสังคมได้

การที่กลุ่มสตรีนิยมอ้างว่าการค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดทาง
จริยธรรมเพราะเป็นการแสดงออกถึงการกดขี่ทางเพศ และได้เสนอวิธีแก้
ไขปัญหาเหล่านั้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า ถ้าการค้าประเวณีมีสาเหตุมา
จากความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในสังคมแล้วการต่อต้านการค้าประเวณีเพื่อ

¹⁰ Alison Jaggar, "On Sexual Equality", Ethics 84
(April 1974) : 277

¹¹ Susan Brownmiller, "Speaking Out on Prostitution,"
in Notes From the Third Year ed. Anne Koedt and Shulamith
Firestone (New York : Notes From the Second Year Inc.,
1971), p.39

จุดประสงค์ที่จะนำไปสู่ความเท่าเทียมกันทางเพศเป็นวิธีการที่ไม่น่าจะประสบผลสำเร็จ เพราะเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ ถึงแม้การเรียกร้องให้กาจัดการค้าประเวณีด้วยเหตุที่เป็นการแสดงถึงการกดขี่ทางเพศเป็นผลสำเร็จ หญิงโสเภณีก็น่าจะต้องหาอาชีพใหม่ ซึ่งถ้ายังคงอยู่ในสังคมที่ยกย่องชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงก็ยังคงจะหนีไม่พ้นจากการกดขี่อยู่นั่นเอง ทั้งนี้ นอกจากการค้าประเวณีแล้ว ในสังคมปัจจุบัน สิ่งที่เป็นเครื่องสนับสนุนความไม่เท่าเทียมกันทางเพศก็ปรากฏอยู่รอบตัวเรา ซึ่งมีสาเหตุที่สนับสนุนให้ผู้ชายตระหนักถึงอำนาจที่เหนือกว่าของตนเองเท่านั้น แต่รวมถึงการทำให้ผู้หญิงยอมรับถึงความไม่เป็นรองและความต้องการที่จะพึ่งพาอาศัยด้วย สิ่งที่เป็นเครื่องแสดงถึงความไม่เท่าเทียมกันทางเพศหรือแสดงถึงความไม่เป็นรองของเพศหญิงนี้ ปรากฏอยู่ทั่วไปในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นบรรณคดีที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา เช่น พระอภัยมณี อิเหนา ขุนแผน ฯลฯ ซึ่งตัวเอกของเรื่องที่เป็นชายจะต้องมีภรรยาหลายคน รวมทั้งนวนิยาย ละครรททัศน์ ในสมัยปัจจุบัน หรือแม้กระทั่งนิทานจีนเตอเรลลา ก็แสดงให้เห็นถึงจุดหมายหรืออนาคตของผู้หญิงที่จะต้องขึ้นอยู่กับผู้ชายเท่านั้น สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่สะท้อนให้เห็นถึงความเหนือกว่าของเพศชายซึ่งสตรีนิยมจะต้องทำการต่อต้านเช่นเดียวกับกรณีของการค้าประเวณี ซึ่งถ้าหากว่าสตรีนิยมมีความต้องการที่จะกำจัดทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงถึงความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ สังคมแห่งความเท่าเทียมกันทางเพศที่จะเกิดขึ้นมาแทนที่สังคมแบบเก่าก็แทบจะไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย แม้แต่บรรณคดีหรือนิทานที่จะเล่าให้เด็กฟัง เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้เขียนคิดว่า ถ้าเราจะปลูกฝังความคิดเกี่ยวกับความเสมอภาคทางเพศขึ้นในสังคม ก็อาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องกำจัดสิ่งที่คิดว่า เป็นการแสดงถึงความไม่เท่าเทียมกันทางเพศทั้งหมดในสังคม ซึ่งเกือบจะเท่ากับเป็นการรื้อโครงสร้างของสังคมลงเพื่อสร้างขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้ การปลูกฝังทัศนคติขึ้นมาใหม่ในเรื่องของความเท่าเทียมกันทางเพศ น่าจะเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ง่ายกว่าการรื้อโครงสร้างของสังคมทั้งหมดลง และถ้ามั่งจากทัศนคติใหม่นี้ อาจเป็นไปได้ว่า การค้าประเวณีจะไม่ใช่อาชีพที่น่ารังเกียจของสังคมอีกต่อไป และโสเภณีก็น่าจะมีคุณค่าของ

ความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับผู้ขายแรงงานหรือบริการที่สนองต่อความต้องการของมนุษย์ในประเภทอื่นๆ

จากข้ออ้างสำคัญของกลุ่มสตรีนิยมที่กล่าวถึงความผิดทางจริยธรรมของการค้าประเวณีอาจสรุปได้ดังนี้คือ

- 1) การค้าประเวณีเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสวงหาให้เห็นถึงการกดขี่ทางเพศในสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่
- 2) ถึงแม้ว่าจะมีการค้าประเวณีของโสเภณีชาย แต่ผู้ชายคนนั้นก็ จะได้รับการประณามจากคนในสังคมว่า กระทำตนเหมือนผู้หญิง หรือปฏิบัติตนไม่สมศักดิ์ศรีของความเป็นผู้ชาย ฯลฯ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการรำหาคู่ค่าที่แตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและชาย ดังนั้น การค้าประเวณีทุกประเภทจึงเป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรม

ผู้เขียนคิดว่า แนวคิดในเรื่องการกดขี่ทางเพศ เริ่มขึ้นจากการที่มีการแบ่งแยกสถานะทางสังคมของผู้ชายและผู้หญิง โดยมีการยกย่องเพศชายว่าเป็นฝ่ายที่เหนือกว่า และมองว่าฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายที่ด้อยกว่า และจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในสังคม เพศชายเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบไม่ว่าจะเป็นในด้านของความแข็งแรงทางร่างกาย การมีโอกาสดีกว่าเพศหญิงในหน้าที่การงาน ตำแหน่งทางการเมือง ฯลฯ ซึ่งทำให้เห็นว่าเพศชายมีความเหนือกว่าเพศหญิงเกือบจะทุกประการ จากข้ออ้างที่ว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรม เพราะเป็นการกดขี่ทางเพศนั้น ก็เนื่องมาจากการที่โสเภณีที่รอดส่วนมากแล้วจะเป็นเพศหญิงซึ่งถูกมองว่าเป็นฝ่ายเสียเปรียบในสังคม จะต้องทำหน้าที่รองรับความต้องการทางเพศของผู้ชาย รอดที่ผู้ชายซึ่งส่วนมากจะมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีกว่าสามารถจ่ายเงินซื้อบริการทางเพศซึ่งถูกมองว่าเป็นการไ้ร่างกายของผู้หญิงเพื่อเป็นเครื่องมือในการให้บริการ บางครั้งชายผู้ซื้อบริการนั้นจะปฏิบัติต่อโสเภณีรอดมิได้คำนึงถึงอารมณ์หรือความรู้สึกของหญิงโสเภณีนั้นเลย จึงเหมือนกับว่าเป็นการกระทำต่อวัตถุที่ไม่มีชีวิตจิตใจ ซึ่งอาจ

กล่าวได้ว่า ผู้ชายได้ใช้ความเหนือกว่าของเพศของตนในการกดขี่ผู้หญิง เมื่อประกอบกับการที่สามารถใช้เงินซื้อบริการจากร่างกายของหญิงนั้นได้ จึงเป็นเหตุที่ทำให้กลุ่มสตรีนิยมเห็นว่าการค้าประเวณีเป็นการที่ผู้ชายปฏิบัติต่อโสเภณีนฐานะที่เป็นเพียงวัตถุทางเพศ (Sexual Object) มิใช่ในฐานะของมนุษย์ที่มีความเท่าเทียมกัน อดยในขณะที่ยังผู้ชายอยู่ในสภาพของมนุษย์ผู้มีอำนาจ แต่ผู้หญิงกลับถูกลดคุณค่าลงไปเป็นเพียงสินค้าประเภทหนึ่งซึ่งสามารถทำการซื้อขายได้เช่นเดียวกับสินค้าอื่นๆโดยทั่วไป ถ้ามองจากแนวคิดของกลุ่มสตรีนิยมที่เห็นว่าบุคคลควรมีความเท่าเทียมกันในฐานะของความเป็นมนุษย์ การที่ผู้ชายปฏิบัติต่อผู้หญิงในลักษณะดังกล่าว ถือว่าเป็นการกดขี่ทางเพศซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในสังคม จึงเป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรม

จากการอ้างเหตุผลของกลุ่มสตรีนิยมว่า การค้าประเวณีทุกประเภทเป็นเรื่องที่ผิดจริยธรรมเพราะเป็นรูปแบบหนึ่งของการกดขี่ทางเพศนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ข้ออ้างของกลุ่มสตรีนิยมในเรื่องนี้ มีสิ่งที่จะต้องเสมอไป กล่าวคือการค้าประเวณีมิได้เป็นรูปแบบของการแสดงออกถึงความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในทุกกรณีไป เพราะถ้าการค้าประเวณีเป็นการแสดงออกถึงการกดขี่ทางเพศในสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่ ก็หมายความว่า ถ้าสังคมเกิดความเท่าเทียมกันทางเพศ ก็จะไม่มีการค้าประเวณีอีกต่อไป เหตุที่สตรีนิยมเชื่อว่า จะไม่มีการค้าประเวณีในสังคมที่มีความเท่าเทียมกันทางเพศ อาจเป็นเพราะสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป จะทำให้เกิดเสรีภาพในเรื่องเพศมากขึ้นที่สูงขึ้น เนื่องจากผู้หญิงสามารถจะมีเสรีภาพทางเพศที่เท่าเทียมกับผู้ชายได้ อดยไม่ต้องเป็นกังวลต่อการถูกประณามจากสังคมอีกต่อไป ซึ่งจะทำให้การหาคู่ในการมีความสัมพันธ์ทางเพศสามารถกระทำได้ง่ายขึ้นกว่าเดิม การปลดปล่อยความต้องการทางเพศก็สามารถกระทำได้โดยไม่มีจำเป็นต้องใช้เงินซื้อ ในเรื่องนี้ ผู้เขียนคิดว่า ถึงแม้ในสังคมที่มีความเท่าเทียมกันทางเพศ แต่มิได้หมายความว่า จะไม่มีการค้าประเวณีเกิดขึ้นในสังคมเช่นนั้น ด้วยเหตุที่ความต้องการทางเพศเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดมีการค้าประเวณีขึ้น และ

การที่สังคมมีความเท่าเทียมกันทางเพศมิได้หมายความว่า ความต้องการทางเพศนี้จะหมดไป บุคคลที่ไม่สามารถจะหาทางปลดปล่อยความต้องการทางเพศ นอกเหนือไปจากการใช้ชีวิตซื้อบริการจากโสเภณีก็ยังคงมีอยู่ และความต้องการของบุคคลเหล่านี้ จะเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่จะต้องมีอยู่ในสังคม เราจะเห็นว่า การค้าประเวณีไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นในสังคมที่ถือชายเป็นใหญ่เสมอไป และด้วยเหตุนี้ การค้าประเวณีที่อาจเกิดขึ้นในสังคมที่มีความเท่าเทียมกันทางเพศ จึงมิใช่เรื่องที่ผิดทางจริยธรรมจากการอ้างเหตุผลของกลุ่มสตรีนิยม

จากข้ออ้างที่ว่า การเป็นโสเภณีจะหมายถึงความเป็นหญิงเท่านั้น ถึงแม้โสเภณีจะเป็นผู้ชาย แต่ก็จะถูกประณามว่ามีการกระทำเหมือนผู้หญิง ผู้เขียนคิดว่า การที่เราไม่สามารถจะลบล้างทัศนคติที่ว่า โสเภณีจะต้องเป็นหญิงหรือเป็นลักษณะการกระทำของเพศหญิงนั้น มิได้ทำให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดในตัวของมันเอง ถ้าเราจะมองการค้าประเวณี อดอย่าไม่สนใจว่า การซื้อ และการขายบริการทางเพศนั้น เป็นการกระทำของบุคคลเพศใด กล่าวคือ ถ้ามองเพียงแต่ว่า X เป็นฝ่ายขายบริการทางเพศ และ Y เป็นฝ่ายซื้อบริการทางเพศ อดอย่าไม่สนใจว่า X และ Y เป็นเพศใด การค้าประเวณีก็จะเป็นเพียงการซื้อขายบริการอย่างหนึ่งของบุคคล 2 ฝ่าย ซึ่งถ้าไม่มองถึงเพศของบุคคลเหล่านั้นแล้ว ก็จะไม่สามารถกล่าวได้ว่า การค้าประเวณีมีความผิดทางจริยธรรมด้วยเหตุใด เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะเห็นว่า ความผิดของการค้าประเวณีในทัศนะของกลุ่มสตรีนิยม เกิดจากทัศนคติที่มีต่อการค้าประเวณีของคนในสังคมที่มองจากการที่โสเภณีส่วนมากเป็นเพศหญิง และผู้ซื้อบริการจะเป็นเพศชาย แล้วนำมาตัดสินว่า การค้าประเวณีเป็นลักษณะการกระทำของเพศหญิง ถ้าเป็นเช่นนี้ ความผิดพลาดก็จะอยู่ที่ทัศนคติของคนในสังคม เพราะโดยลักษณะของการค้าประเวณีในตัวของมันเองแล้วไม่ใช่ว่าสิ่งที่ผิดตามข้ออ้างของกลุ่มสตรีนิยม ซึ่งถ้าสามารถจะเปลี่ยนทัศนคติเช่นนี้ได้ อดยอมรับว่า ทั้งเพศหญิงและเพศชายสามารถที่จะประกอบอาชีพค้าประเวณีได้โดยเท่า

เทียบกัน และการค้าประเวณีไม่จำเป็นจะต้องเป็นลักษณะการกระทำของเพศหญิงโดยเฉพาะ แต่การค้าประเวณีเป็นการขายบริการประเภทหนึ่ง เช่นเดียวกับอาชีพบริการอื่นๆ พนักงานที่ทำหน้าที่ให้บริการ เช่น พนักงานต้อนรับ บริการเจ้าหน้าที่ธนาคาร ฯลฯ จะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายก็ได้ uly ไม่มีการจำกัดว่าจะต้องเป็นอาชีพของเพศใดเพศหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ การค้าประเวณีก็จะไม่เป็นที่ผิดทางจริยธรรมอีกต่อไป uly ที่ไม่จำเป็นจะต้องกาจัดการค้าประเวณีไปจากสังคม

ถ้าจะสมมติว่า สังคมนิยมคติของสตรีนิยมเกิดขึ้นจริง กล่าวคือ เป็นสังคมที่มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ก็ไม่มีสิ่งใดที่จะยืนยันได้ว่า จะไม่เกิดอาชีพค้าประเวณีขึ้นอีก ถึงจะไม่มีการกดขี่ทางเพศในสังคมอีกต่อไป แต่บริการของโสเภณีก็อาจจะยังเป็นที่ต้องการด้วยเหตุผลประการอื่น เช่น เป็นการสนองตอบความต้องการทางเพศ ซึ่งทำให้บุคคลมีความปรารถนาที่จะหาทางออกด้วยการใช้บริการทางเพศของโสเภณี ผู้เขียนคิดว่า การกาจัดการค้าประเวณีให้หมดไปจากสังคม จะทำให้เกิดความต้องการต่อบริการของโสเภณีที่สูงขึ้น และเมื่อมีความต้องการที่สูงขึ้น ในขณะที่ตัวสินค้าเป็นสิ่งที่หายาก ก็จะทำให้สินค้านั้นมีราคาสูงขึ้น การขายบริการทางเพศก็มีโอกาสที่จะกลับมาในสังคมได้อีก เพราะเป็นอาชีพที่สามารถหารายได้ดีกว่าอาชีพอื่น ซึ่งการค้าประเวณีที่อาจจะเกิดขึ้นในสังคมที่มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ก็จะเป็นการค้าประเวณีที่มีความชอบธรรมในเรื่องของความเท่าเทียมทางเพศด้วย

ผู้เขียนคิดว่า ถ้าปัญหาเรื่องความไม่เท่าเทียมทางเพศหมดไปก็ไม่ได้หมายความว่า การค้าประเวณีจะไม่เกิดขึ้นอีก และถึงแม้ว่าการค้าประเวณีที่เกิดขึ้นใหม่ จะสามารถทำทั้งเพศหญิงและเพศชายรอดเท่าเทียมกัน ปัญหาจริยธรรมของการค้าประเวณีก็ยังคงมีอยู่แน่นอนที่ว่า การค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ลดคุณค่าของมนุษย์ ซึ่งผู้เขียนจะทำการวิเคราะห์แนวคิดนี้ในบทต่อไป